

Излиза два пъти въ седмицата всѣки:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година. . . 5 ср. рубанъ гови.
За шестъ мѣсци 3 ср. рубанъ

Сѣрка, която се отнася до вѣстника, подписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всѣки редъ при пръвѣ пъкъ 20 стот.

За " " " " вторий пъкъ 10 "

Съ неописана жалостъ на сърдцето и съ наскърбена душа извѣстяваме на своитѣ сродници, познаници и приятели, че на 29-й мартъ часътъ по 5 прѣдъ вѣчеръ слѣдъ едно твърдѣ кратко но тежко боледуване отъ пневмония, единичния ни едно годишенъ драгъ и любезенъ синъ

БОЯНЪ

предаде Богу душа

Като покри въ неутѣшима скръбъ своитѣ родители и роднини.

Немилостивата смъртъ не пощади живота на злощастното ни дѣте, на което се радвахме, съ което се утѣшвахме и на което имавме голѣми надѣжди. Не стига единъ огънь, една жертва, една скръбъ, която претърпѣхме прѣди 20 дни съ изгубването на дѣщерната си Вселинка, но пустата смъртъ дойде та грабна и втората ни рожба! Несносенъ ударъ, чудна злочестина! Въ растояние на 20 дни, двѣ мили рожби полагай въ тъменъ гробъ! Стой и размишлявай, плачи и въздишай! Потъналъ въ скръбъ, глѣдай помраченъ домъ, сичко повѣхнало, расплакано, погрузило отъ ужасни приключения! — Нѣмащо, съдбата била такава; да пази Богъ сѣного отъ подобно приключение.

Удара е голѣмъ, неочакванъ, непокастенъ; какъ ще са поднесе; остава на душата и сърдцето да се борятъ.

Съ възмутенъ умъ, и горчивъ плачъ произнасяме послѣднитѣ думи и на милия си синъ

ЛЕГНА ТИ ПРѢСЪ БОЯНЕ, ВѢЧНА ТИ ПАМЯТЬ!

ЮРИДИЧЕСКАТА КОМИСИЯ.

Въ 31-й брой на „Държавенъ Вѣстникъ“ отъ 22 Марта, тая година е обнародванъ Княжеский Указъ, относително учредението на една юридическа комисия въ София отъ лица, изключително Българи-юристи да приведе въ единство съществуващитѣ въ княжеството сѣдебни закони, да ги измѣни и допълни, споредъ придобити отъ мѣстната практика опитъ и съгласно началата на това законодателство, върху което се основаватъ тѣзи закони (ний разбирами руското). На тая комисия се вѣзлага още да преглѣда, допълни и измѣни дѣйствиющій сега наказателенъ законъ (турски), или да състави съвършено новъ, съобразно съ началата на науката на углавното право и съ живота, правитѣ и обичаитѣ на нашия народъ. Представя се право на председателя на комисията да призовава въ засѣданията лица, които сж добръ познати съ сѣдебнитѣ закони и народнитѣ прави и обичаи, и да обнародва чрезъ вѣстникитѣ своя трудъ.

Въ доклада си по тоя предметъ, г. Управляющій Министерството на Правосѣдието доста обстоятелно и на проситранно излага на Негово Височество причинитѣ, по които неизбежно нужно е да се състави комисията, и изброява дѣйствиющитѣ днесъ у насъ сѣдебни закони, като указва и на недостатокитѣ на турскій наказателенъ законъ.

Като материали за съставянето на сѣдебнитѣ закони, Г-нъ управляющійтъ

казва въ доклада, че могатъ да се взематъ протоколитѣ на юридическата комисия (?) и проектътъ за сѣдоустройство и углавното сѣдопроизводство, приготвени отъ него (г-на Теохарова) и обнародвани въ бройоветѣ на „Държавенъ Вѣстникъ“ отъ миналата 1882 година; законътъ за устройството на сѣдилищата отъ 5 Февруарий 1883 год. (Г. Грековий) и материалитѣ отъ послѣдната ревизия върху сѣдилищата. Тия материали се предполагатъ за сѣдоустройство и углавното сѣдопроизводство, а за гражданското сѣдопроизводство отъ какви материали ще се съставя, не се споменува нищо.

Съгласно съ указа на Негово Височество за учредението на комисията, г-нъ Управляющійтъ е издалъ приказъ, обнародванъ въ сѣщия брой на „Държавенъ Вѣстникъ“, съ който приказъ се пазначаватъ председатели и членовѣ на комисията, която се задѣлжава до свършването на идущий мѣсець Априлий да свърши работата си. Ний не знаемъ обаче по какви причини не фигурира въ тая комисия и Г-нъ Хр. Стояновъ, прокуроръ при Върховний Касаціоненъ Сѣдъ, който не само че е получилъ юридическо образование и въ всѣко отношение стои по-високо отъ нѣкои измежду комисаритѣ, но като е билъ много време председател на Върховний Сѣдъ, послѣ министръ на правосѣдието и повече отъ двѣ години прокуроръ при Върховний Касаціоненъ Сѣдъ, ималъ е случай да види и да узнае отъ що се нуждаятъ и какви трѣбва да бѣждатъ нашитѣ сѣдилища. Освѣнъ това, г. Стояновъ е отъ ония наши сѣдци, които най-добръ познаватъ живота, правитѣ и обичаитѣ на нашия народъ. Види се, че съ неговото не пазначаване въ комисията е станало нѣкое неволно унущение, което, въ интереса на дѣлото, желателно би било да се поправи.

Ний сърадвами Г. Управляющійтъ Министерството на Правосѣдието за дѣто пакъ се е енергически заловилъ съ устройството на сѣдилищата ни и съ съвършенствуването на сѣдебнитѣ ни закони, а най-вече като и самъ има случай да води и да узнае положението и нуждитѣ, както на сѣдилищата така и на сѣднитѣ отъ немањето на закони, тоже напълно сми съгласни съ него, че законитѣ не могатъ да се изработватъ само отъ едно лице, колкото и да е всезнающе и опитно, както говорихми и въ единъ отъ послѣднитѣ бройове на вѣстника си, но трѣбва да се пригответъ отъ комисии, съставени отъ хора специалности, доста опитни по предметъ, за който се работи закона, но въ даденний случай ний не можемъ да си не зададемъ питаньето: защо се забранява участието въ юридическата комисия на сѣднитѣ, които не сж юристи, когато, мислимъ, г-нъ Управляющійтъ не е да не знае че между нашитѣ сѣдци има хора съ више образование, които като служатъ по сѣдебното вѣдомство още

отъ освобождението ни и до сега, сж добили доста практика и имали сж случай да видѣтъ и да узнаѣтъ отъ що се нуждаятъ нашитѣ сѣдилища, какъ и по какъвъ начинъ би могли тѣ да се подобрѣтъ и улучиѣтъ за да отговарятъ на народнитѣ нужди въ сѣдебно отношение, тогава когато нито едно отъ лицата, участвуващи въ комисията, не сж служили въ по долнитѣ инстанции и не могатъ да знаѣтъ какъ се упражнява дѣлопроизводството въ тѣхъ. Ако между г. г. комисаритѣ имаме поне едно-два лица, които да сж били мирови сѣдци, членове или председатели на окръжни сѣдилища, ний не щѣхми нито да споменуваме, че въ комисията добръ би било да участвуватъ хора, макаръ и не юристи; но сж служили въ по-долнитѣ сѣдебни инстанции, а такива хора въ София има доста, каквито сж напри-мѣръ председателтъ на окръжний сѣдъ и нѣкои отъ членовѣ на апелативний и касаціонний сѣдове.

Ще ни отговорѣтъ, може-би, че тая нужда е предвидѣна отъ г-на Управляющій Министерството на Правосѣдието, заради това съ височайшии Указъ се предоставя право на председателя на комисията да призовава въ засѣданията, съ право на съвѣщателенъ гласъ, лица, които сж добръ познати съ сѣдебнитѣ закони и народнитѣ прави и обичаи. Ний ще възразимъ че съ това се не удовлетворява, споредъ насъ, нуждата, защото, ако ще само председателтъ може да се повикатъ такива хора, по ако не иска? Освѣнъ това, да предложимъ че се повикватъ, комисията ако ще може да приеме, да уважи тѣхното мнѣние, ако ли не, то инакъ нема да се вземе во внимание, защото нема тия права, които иматъ комисаритѣ, т. е. нема тѣ рѣшителенъ, а само съвѣщателенъ гласъ. Но, както и да е, дѣлото е свършено; намъ не остава освѣнъ да учаваме да видимъ труда на комисията обнародванъ и тогава ще се произнесемъ върху него. Само дано тя по-серiously се занимае съ дѣлото си, та по-скоро да свърши работата си, защото законопроектитѣ трѣбва да се преглѣдватъ и обсѣждатъ и отъ Държавний Съвѣтъ, нѣщо, за което се изисква доста време; но като ни е позната дѣятелността на достоуважаемий председателъ на комисията, ний обичаи да вѣрваме, че тя скоро ще свърши мисията си поне до колкото са касае за сѣдоустройството и за углавното сѣдопроизводство, тѣй като тѣ сж почти готови и малко работа трѣбва за тѣхъ. Сѣдоустройството трѣбва да се поправа за да отговаря напълно на нашитѣ мѣстни, народни нужди, и за това именно ний казахми, че би било по-добръ ако вземаха дѣйствително участие въ комисията хора, които добръ познаватъ страната, а колкото за сѣдопроизводството, то, мислимъ, не ще никакви измѣненія въ основата си, освѣнъ въ нѣкои форми, за да може да отговаря на сѣдоустройството.

ПО АПОТЕКАРСКАТА ТАКСА.

Подъ това заглавие, редакцията на в. „Балканъ“, брой 10, обнародва една статия съ която ся мълчи да докаже че протестациите на аптекарите противъ новата такса сж неоснователни, защото не било истинна че тѣзи такса била висока и не отговаряла на интереситѣ имъ. Доказателството на в. „Балканъ“ състои въ два рецепта, които оцѣнява тъй: първия коштувалъ на аптекаря 11 стотинки, а таксата определяла 1 левъ, а втория, още по евтенъ, коштувалъ на аптекаря само 6 стотинки, а таксата определяла не по малко отъ 1 левъ; както споредъ оцѣненіето на „Балканъ“? трѣбовало би да бѣде, 1 левъ и 28 стотинки!!

Сѣкий койго прочете това оцѣнение въ в. Балканъ, справедливо ще възнегодудва противъ аптекарите които толкова скъпо (1500 %) продаватъ етоката си, а това именно е било и целта на почтенната газета, когато е рѣшила да напечатта помената статия, въ която целъ, за голѣмо нещастіе на в. Балканъ нѣма да постигне, защото сѣкий, лесно ще проумей че печалба ся нарича останалата сума, слѣдъ като ся спаднатъ направените за търгуване разходи, а тѣзи разходи, извѣстно е, биватъ особено голѣми въ аптекарската търговия.

Най добръ трѣбва да е знакомъ съ аптекарските работи началника на аптечната частъ, койго е члѣвъ въ редакционния комитетъ на в. Балканъ, и ако поч. редакция нѣмаше нечисти цѣли, трѣбваше да попита своя сътрудникъ, какъ може се узна печалбата на единъ аптекарь и какви печалби иматъ аптекарите въ България, въ за постижение клеветническите си цѣли, на поч. редакция не и е изнесло да посжпни тъй, за туй ще кажемъ ние, че: печалбата на аптекаря не е и не може да бѣде 2000, 1500, нито 100 %, и че тя е резултатъ отъ продажба презъ опредѣлено врѣме (година, две, наприимеръ) за коего врѣме ся спаднатъ разходите на аптеката. Тѣй ся смѣта печалбата на аптекаря, а не че еди коя трева коштува 5 пари аптекаря желъ 50, и отъ това да заключаваме, че той печели 500 %; у насъ расгатъ нѣкои употребявани въ медицината тревы и които аптекаря може да събере кога ся разхожда по полето. По колко ли би трѣбовало да ся продаватъ въ аптеката тѣзи трѣвы, пигаме „Балканъ.“ Безъ пари, навѣрно ще ни отговори тѣзи газета.

Печалбата на 5—6 аптеки въ България, съ официалните нѣмъ книги сме готови да докажемъ, е отъ 5 до 8000 лева въ година, а за останалите 30 аптеки отъ 1000—4000 лева. Ако можъ, поч. редакция на в. Балканъ или нейния сътрудникъ, началника на аптечната частъ, нека да кажатъ че не е тъй.

По надолу, въ сжщата статия, като ся подселова надъ труда и знанието на аптекаря, редакцията казва, че аптекарското искусство се изучавало въ 4 години, въ не обажда кадъ. Ние обаче се сещамъ, че тѣзи страна трѣбва да е Золуландия дѣто химията ся изучава въ 6 месеца, а искусството да правимъ аптекарски такси въ единъ месецъ. Въ тѣзи такси, за съжаление, не ставатъ освѣтъ за съхранение въ архивитѣ.

Единъ аптекарь.

ПО ПОВОДЪ НА МИРОВАТА ИНСТИТУЦИЯ.

Написалъ В. Хр. Радославовъ

Дръ на правото.

(Продължение).

IV.

Дохождамъ най послѣ да кажа нѣщо и за мировата институция въ княжеството България. Мировий сѣдъ въ отечеството ни е монархическа властъ; мировий сѣдъ ся избира и утвърждава отъ Нег. Вис. по министерско прѣдставление. Тая длѣжностъ може да изпълнява всѣки, койго е получилъ ако не повече, то поне срдѣбно образование, или койго е прослужилъ по сѣдебната частъ не по малко отъ една година. Лицето което претендира за тая служба е длѣжно да бѣде български подданикъ, безъ да му са глѣда на народността и религията; въ то трѣба да е честно и въ нищо неопорочено. Въ случай че нѣма подобно, съ напълно изискванитѣ отъ законитѣ качества, лицето за мировъ сѣдъ у насъ може да са назначи и оня, койго е получилъ *както годѣ* образование. Тая голѣма отстъпка отъ само себѣси са разбира, не може да има освѣтъ при временна сила, сир. до тогава до когато въ България са събере доволно сила за работа 1). При всѣки мировъ сѣдъ са назначава единъ секретаръ отъ Нег. Вис. по прѣдставление на самия сѣдъ. Въ ясно ся вижда, че закона замжлава за изискваната възраст както на мировия сѣдъ, така също и на негова секретаръ, а томе и за способноститѣ и качества на послѣдний. Това, разбира са, е единъ недостатъкъ, и то не би трѣбало токо-тъй да са остави. Отъ тоя законъ ся вижда че мировий сѣдъ бива назначенъ до животъ, понеже въ него са непрѣдвижда никакъвъ периодъ за сѣдебната му дѣятелностъ. Уволнението на мировий сѣдъ

дѣи въ България става по сѣдебенъ приговоръ, и то за доказавна неспособностъ и за неудовлетворителни нравствени качества. Това става чрезъ министерски рапортъ до Нег. Вис. нѣ ако човѣкъ прѣглѣда увольнениата на тия сѣдъи отъ начало дори до днесъ, ще намѣри че едно голѣмо число сж отчислени не по тоя редъ, и не по тѣзи причини, а просто тѣ сж биле принудени отъ самото министерство на правосѣдието сами да отсѣжатъ отъ посѣтъ си, тѣй като тѣ са назначаватъ на сжщата служба на други мѣста и безъ нѣхно питание. Ето защо въ хрониката на мировитѣ сѣдъи не навѣрно са срѣща стереотипическото министерско опредѣление: „Мировий сѣдъи Х. койго бѣ назначенъ на сжщата длѣжностъ въ У. се замѣсти съ З.“ за това защото сжкий неравилъ да иди на опредѣленното безъ негово знание мѣсто. На чѣсто томе са срѣща: „мировий сѣдъи А. са отчислява, В. са назначава на мѣстото му; първий ще са има *прѣдъ видъ* за друга служба!“ И горкий А. е изложенъ на дълготрѣйливо чѣканіе, което нѣма ни начало, ни край. Непоскамъ да говоря за отчисленитѣ по „неблагонадѣжностъ“, защото това е съвършено нова рубрика. Съ една дума мировитѣ сѣдъи, при всичко че сж гарантирани отъ законътъ до негдѣ, пакъ сж биле изложени на умразний произволъ, неопростима погрѣшка на всѣка властъ. А това докарва врѣда на самата задача на тоя сѣдъи, сир. това е отъ голѣма поврѣда интересъ на населението.

Надзорътъ надъ мировий сѣдъи принадлежи на окръжни сѣдъ въ окръгътъ на кого са намѣрва той, а ревизията надъ него са поржчава на членовѣтъ отъ апеллативнитѣ сѣдилища 2). Напомаяния, забѣлжжжж, изобличения и свамяне отъ платата на мировий сѣдъи ставатъ само чрезъ формално разглѣждане въ надлѣжщия, споредъ правилата за дѣйствиеларного производство, сѣдъ, а това е работа на апеллативнитѣ сѣдилища 3). Мировий сѣдъи рѣшава окончателно искове не по вече отъ за 100 лева, а искове по-горѣ отъ това количество включително до 1000 лева рѣшава въ първа инстанция; за рѣшениата на послѣднитѣ искове апелла отива на окръжний сѣдъ 4), слѣдъ това става тѣй, както и въ Франция.

Мировий сѣдъи въ България слѣдъ като изслуша и двѣтъ страни прѣдлага имъ да прѣкратитѣ дѣлото съ помирение, за което имъ показва, споредъ какъто намѣри той за добро, егиднитѣ способи. Освѣтъ томе той може да разглѣдва въсѣкакъвъ споръ и граждански искъ, ако и двѣтъ партии искажатъ за това желаніе, и ако са склонни да рѣши спорътъ имъ по съвѣсть 5). Въ тоя случай рѣшениата на мировий сѣдъ са считатъ за окончателни и неподлѣжатъ на апелла. Послѣдната сила на мировий сѣдъи не е друго освѣтъ неформаленъ компромисъ, сир. той изпълнява длѣжността на избранъ отъ партиятъ сѣдъи (arbitrer) за да разрѣши въпросното дѣло. А това е имало още въ най-старо време у римскій народъ, отъ гдѣто е прѣминало и у другитѣ народи 6). Тая длѣжностъ на мировий сѣдъи обаче не може да са упражнява всѣкога, защото спорнитѣ страни немогатъ да бѣдатъ всѣгда съгласни, за да прѣдадатъ работата си на съвѣстното разрѣшение на сѣдъиата. Истинна че това е за съжаление, въ трѣба да са признае, че хората не са достигнали още идеалната цѣль на образованието. Азъ немога да приведа тукъ нито единъ случай отъ подобно рѣшение, при всичко че не са съмнѣвамъ, че подобно нѣщо ще да са случва въ България. Колкото за помириеніето на странитѣ по исковитѣ които принадлежатъ на мировий сѣдъ, мисля, че е било сполучено. Въ тѣй като нѣмавъ на рѣжа нищо отъ статистиката на рѣшениитѣ дѣла отъ мировитѣ сѣдъи въ княжеството, то немога да укажа опредѣленното число, по което да са констатира до колко е билъ успѣхътъ имъ въ това отношение, и да са види до колко е помогнала на населението помирителната задача на мировата институция.

Ако мировий сѣдъ е добръ устроенъ, сир. ако сѣдъиата е човѣкъ подготвенъ за службата си, ако той е въ мжжката си вѣче възраст и е прокаралъ нѣколко години въ практическый животъ, и ако му са дадатъ двамъ или повече секретари, то тоя сѣдъ е по-прѣдпочтителенъ отъ коллегиянитѣ. Неговото преимущество надъ послѣдний сѣдъ са състои въ това, че съ помирителното си разрѣшение на дѣлата, той явява твърдѣ благоприятно на сваденитѣ страни, рѣшава распритѣ и по-скоро и евтенно, което е отъ голѣмъ интересъ за партиятъ. Безъ да говоря за нотариалната частъ и за криминалното сѣдопроизводство на мировий сѣдъ въ България, мисля, достатъчни ще са и малкитѣ ми указания, че мировата институция у насъ не е наредена та да може напълно да отговаря на задачата си, и гврдѣ легко са глѣда къмъ назначението на мировитѣ сѣдъи, което ни ясно доказва, че тая еднолична сѣдеб-

на властъ има голѣми недостатѣци. А това са е общало още отъ най-наирѣдъ и отъ самото министерство на правосѣдието, защото то е приело русскитѣ закони не за друго, а само да са турятъ на практика, и по-дирѣ време тая послѣдната да може да ни научи кое е излишното, та да са махне, и кое ползването и лесното, та то да са остане и притурити. Въ станали ли сж до сега тѣзи поправки и забѣлжжжж ли сж опититѣ на тия сѣдъи? — Его въпросъ на когото за сега немога да отговора. Не сж напечатани отчетитѣ и бѣлжжжжжж на мировитѣ сѣдъи, и незнай върху това нищо. Прѣдполагамъ обаче, че подобно нѣщо ще са намѣрва въ архивитѣ на министерството на правосѣдието ни, и то може бѣ ще поиска да са възползува отъ това, когато му дойдѣ времето. Добръ би било да имаше напечатана статистика на всѣкитѣ посжжжжжж дѣла прѣдъ българскитѣ мирови сѣдъи, та да може да са види колко сж рѣшени помирително и колко не, отъ което рѣлѣсно могло би да се узнае до колко е принесла полза на населението мировата институция. Въ тѣй като подобно нѣщо до сега не е станало, то неостава друго освѣтъ да са чака, до гдѣто са прѣдстави тоя случай, та да може да прибѣгнемъ до самия фактъ.

(слѣдва)

ДОПИСКИ.

Шумень, 30 Марта 1883.

Гне Редакторе!

Не зная защо и послѣдствие на какво тълкованіе моето писмо въ достопочитний вашъ листъ отъ 16 того Май 71 се е взело отъ нѣкои либерали въ София и другадѣ за призивъ къмъ подѣржка на падналитѣ консерваторски министри. Такава мисль като е била далечъ отъ мене и отъ рѣченото писмо, азъ ва умолявамъ да дадете мѣсто на настоящитѣ ми редове, които иматъ за цѣль разясненіето на истинскій смисль на въпросното писмо.

Че моитѣ думи не са били въ полза и за подѣржка на единъ кѣи да е партизани, види се много добръ отъ слѣдующата фраза: „нека всѣчки се обѣриемъ къмъ прѣстола съ молба да ни нареди едѣо правителство, на което всѣкой да има довѣрие и което духа на страната ни изисва,“ нѣ за избѣжаніе и на най-малкото недоразумѣние въ това отношение, азъ ще прибавя тукъ, че моитѣ убѣждения са направени и че азъ не мога да прави призивъ въ полза на лица, които са въвели у насъ единъ режимъ, койго води отъ една страна къмъ краенъ деспотизмъ, а отъ друга развива тайнитѣ общества и политическитѣ убийства, както не мога да го направя и въ полза на онѣзи, които забравятъ съвѣтъ страната и нейнитѣ дѣйствиелни нужди и положение зарадъ книжнитѣ теории на нѣкои западни писатели.

Азъ написахъ писмото си съ единственната цѣль, да се възползуваме отъ удобната, въ застрашителна минута и да се опитаме да посжжжжжж дѣлата на княжеството на една почва, която може да бѣде не само по-твърда, въ и по-плодородна, тѣй като до сегашнитѣ опити много ясно показва, че испитанитѣ до сега почви биваха много или малко несправилни и несполучливи.

Въ своето простодушие азъ вървахъ, че опита ни е вразумилъ до нѣкдѣ и че либерали и консерватори вече не помисляватъ, освѣтъ какъ да се исправи сторевото на отечеството зло отъ нашитѣ вътрѣшни неспоразумѣния и лужкания отъ една крайностъ въ друга, и поискахъ да се съгласимъ всѣчки и всѣчки наедно да потърсимъ да си създадемъ таквози държавно положение, което ще ни позволи да намѣримъ най-послѣ извѣстно спокойствие, да погледнемъ на утрѣшния день съ по голѣмо увѣреніе и да се насладимъ съ свободата и равноправството, които всѣчки помануваме, нѣ малко почитаме въ лицето на другитѣ.

Прѣдложихъ азъ да се направятъ заявления срѣщу днешното неединородно министерство, не отъ любовъ къмъ падналитѣ консерватори и отъ омраза къмъ новото министерство, а отъ убѣждение, че не е таквози министерството, отъ което се чака успокоението на страната и поправлението на работитѣ, и че не отъ та-къвъ редъ смѣнения ще излѣзе закрѣпението на единъ добръ и неисключителенъ порядѣкъ.

Ако партизанскитѣ борби сж вредни у насъ, тѣй са вредни най-много по това, дѣто праватъ управленіето на страната незастойно и слабо и дѣто никой не може да каже, че днешното правителство ще трае до утрѣ и че утрѣ не ще се прибѣгне до измѣнения и развалиние на онова, що е било днесъ направено. Съ измѣненіето на правителствата, измѣнява се и цѣлий строй на управлението, защото всѣка партия *налага* на страната свой особенъ режимъ. Сегашното издѣлано като налага на страната сжщо тѣй своего издѣлано режимъ, безъ да примири този режимъ съ духа и съ общитѣ интереси на страната, а отъ друга страна тѣй налаганіе като не запушва пжти на други послѣдующи било отъ страна на консерваторитѣ, било отъ страна на либералитѣ, азъ помислихъ, че е време да се помисли

2) Чл. 108, 115 тамъ.

3) Чл. 121, 127 т.

4) Argumento чл. 1, 104, 132 — Сѣдопроизводство по гражд дѣла които са подсждни на мир. сѣдъи.

5) Чл. 2, 37 — гражд. сѣдопроизв.

6) Cod. Cap. 7. x. h. t.

1) Чл. 98, 99, 102 — законъ за устройството на сѣдилищата въ княжеството, Май 25 1880 г.

за устранивание на тѣзи лутканія и за установление на общитѣ принципи, които трѣба да легнатъ въ основа-та на нашето управление и които трѣба да си останатъ неизмѣнни въ чийто рѣцѣ и да се намира това управ-ление, къмъ каквато партия и да принадлежи мини-стерството.

За зла моя честъ не само думитѣ ми не се раз-браха както трѣба, нѣ и партиятѣ си останаха при своитѣ исключителни убѣждения. Намѣсто гласове за споразумѣние върху това, що трѣба да се направи за изцѣрене на лешавото положение, гласове за отмъще-ние и раздори се издигнаха и заглушиха у насъ всѣ-ки други гласъ, гласа на съвѣстѣта, на дълга, на па-триотизма. Консерваторитѣ прѣдпочетоха да се пусятъ изново въ пѣта на подземнитѣ агитации, а нѣкои отъ либералитѣ намѣриха за по добръ да се прилепятъ до новото министерство и да му помогнатъ да се закрѣпи не за това, защото го намиратъ полезно за страната, и защото чрѣзъ него си отмъстватъ на падналитѣ кон-серватори.

Кой е кривъ и на кого ще падне отговорността за посѣдватѣ дѣйствия на нашитѣ партии, това вре-мето ще покаже. До тогава азъ умолявамъ моитѣ чи-татели да вѣрватъ, че писаното отъ мене не е имало за цѣлъ да подкрѣпи вѣжкоя отъ сѣществуващитѣ днесъ партии, защото тѣзи партии, въ моитѣ очи, нѣматъ всѣкога прѣдъ видъ исключителната полза на държава-та и народа. Когато партиятѣ се прѣчистатъ и прѣ-ставатъ да се служатъ съ хора и средства на взаим-ната ненавистъ и на тѣсната исключителностъ; когато се уганови добро, трайно и народополезно управление; тогава всѣки отъ насъ може да става партизанитѣ и да говори въ полза на тая или оная партия, колкото ще. Днесъ всѣки трѣба да говори не като партизанитѣ, а като гражданинѣ, безъ всѣко прѣдубѣждение и безъ всѣко пристрастие. Днесъ ний трѣба да помнимъ, че борящитѣ се у насъ днесъ партии не прѣдставиха всѣ-ко отдалѣно нуждитѣ елементи за установление на трай-но правителство и че такова правителство ще ни дой-де само отъ съгласиеното, разумното съгласиение на двѣтѣ главни течения въ България, които колкото чуж-ди и да са въобще за нашия народъ, намиратъ въ него известна поддръжка и на нѣкога едно малко удо-бреніе именно за това, че нашия народъ не е нито консерваторъ въ смисълъ на Начевичѣ, нито либералъ въ смисълъ на вѣжкоя либерали. Отъ съединението на доброто, вѣрното и нужното у единитѣ и другитѣ ще излѣзе оная строй, койго най-много ще угоди на дѣй-ствителнитѣ нужди на българскитѣ народъ и ще ни из-бави отъ вѣжкитѣ и неизбѣжитѣ колебания, погрѣшки и загни, които днесъ ни дохождатъ отъ неразумното и сѣстиченото раздѣленіе.

Т. Икономовъ.

Свищовъ 30 Мартъ 1883.

Г-не Редакторе!

Въ брой 15-й отъ 19 текущаго на В. „Българскі Гласъ“, четохме телег-раммата отправена отъ Анева и Мари-новъ до бившитѣ Министри Начевичѣ, Грековъ и Стоиловъ въ която, като ги утѣшаватъ съ различни помпозни фра-зи, въ заключение прибавятъ че испро-водената отъ името на Свищовски 420 граждани, телеграмма до Негово Висо-чество по поводъ на паданіето имъ отъ Министерството, не била произведение на истински патриотизмъ, но на някакви си египетически цѣли и че уполномощениятъ да проводи телеграммата до Негово Ви-сочество почтеніята ний съгражданитѣ Гос. Н. Д. Станчовъ, билъ самозвантъ же-рантъ на някакво си мѣстѣ.

Какъвъ и що е този „Нѣжкоя“ Н. Д. Станчевъ, ние не искаме да са виуца-ме въ подробности, защото той е твърде добре познатъ не само на Свищовското население, но и въ цѣла България, а ще са ограничимъ да кажемъ само, че не Гос. Н. Д. Станчевъ е самозвантъ же-рантъ на нѣкакво си мѣстѣ, тѣй като той може да докаже това съ оригинал-нитѣ подписи на 420-тѣхъ Свищовски граждани, които има на рѣкѣ, по именно Аневъ и Мариновъ сѣ самозванитѣ же-ранти, които си позволяватъ отъ страна на населението отъ градътъ и округътъ да подписватъ съчувствителни за бивши-те Министри телеграмми, като си меч-таятъ че тѣ са ползуватъ съ довѣрие-то на това население, за представители

на което тѣ бѣха избрани съ различни кални агитации.

А колкото за патриотизмътъ на под-писавшитѣ телеграммата до Негово Ви-сочество, Аневъ и Мариновъ твърде доб-ръ знайтъ, че тѣ сѣ граждани които и-матъ причини да считатъ себеси за ис-тински патриоти и които по честностъ и развитие стоятъ много по високо отъ тѣхъ.

За сега толкова, че ако стане нуж-да съ второ, ний ще докажемъ съ фак-тови какви сѣ били и сѣ подписавшитѣ телеграммата до Негово — Височество и уполномощениятъ Н. Д. Станчовъ, и как-ви сѣ биле и сѣ Аневъ и Мариновъ —

Нѣколко отъ подписавшитѣ телеграм-мата до Негово — Височество. —

Киселовъ, Ю. Ангеловъ, Гавр. Ангеловъ, Гри-горъ Парашкева, М. Ценовичъ, Т. Икономовъ, Ив. Пановъ, А. Х. Констандиновъ, Ангелъ П. Ба-лашевъ, А. Е. Шимановъ, Д. Кирачовъ, Ив. Йордановъ, Кирилъ Д. Аврамовъ, Ам. П. Долге-ровъ, Ив. Гр. Парашкева.

Г. Силистра, 31 Мартъ 1883 г.

Г. редакторе на в. „Славянинъ“

Моля да обнародвате въ стѣлповетѣ на вѣстника си слѣдующата депеша:

Софія Г. Министру Внутрѣнныхъ Дѣлъ.

Обнародваната на чело въ „Българскі Гласъ“ № 12 депеша отъ Силистра въ името на 250 души развѣдува-духоветѣ на населението. Всѣжко са нѣта и нѣта, какъ, кой, е подписалъ подобна телеграмма, и нѣкой нищо не знае. Излиза, че тя е искована, измислена, невѣрна въ самата си основа. Въ усвоение духоветѣ и въ освѣтление за патри-отическия възгледъ на населението относително надѣждата ни въ настоящето и бъдещето отъ сегашния напредничавъ кабинетъ. — ний опълномощени отъ цѣлото турско население въ Силистр. Окрѣгъ и българско, протестираме по ний си-ленъ начинъ произволната депеша и молимъ да излѣзатъ на явъ 250-хъ подписа.

Опълномощени:

Подписали: Османъ Бей и Бояджиевъ.

Мисля, че не сѣ нужни коментари по тая депеша; тя сама говори високо и по най-категорически начинъ из-явила чувствата на населението въобще въ Силистр. Окрѣгъ, чувствата, които сѣ за свободата, за напредъка, за развитието на страната, а не за застойчивостъ и за наиздичеството, въ което прѣвратничитѣ консерватори министри докаралъ отечеството ни и го турилъ въ безсходно положение. Наро-да обща правата си и свободата си; който, слѣдователно, почита и уважава тѣзи му права и свобода, той е неговъ любимецъ. Настоящия Кабинетъ още отъ съставянето си са показа готовъ да развѣрже границитѣ на свободата и да по-разшири народнитѣ права, които консерваторитѣ министри — падналитѣ — все повече и повече стѣснявалъ и измѣчва-лъ; той, Кабинетъ, са показа още усталинитѣ чрѣзъ прие-маніе въ състава си лица наклонно къмъ възвръщаніе пра-вата и свободата на народа, а това е доста, мисля, да са прогледне въ едно по свѣтло бъдеще, когато ще са въведе пакъ напълно конституционния режимъ.

Въ заключение, ще кажъ, че настоящия Кабинетъ са рада на пълно довѣрие отъ населението въ Силистр. Окрѣгъ; а падналитѣ министри не намиратъ ни най-малко съчувствие въ масата на населението, а въ нѣколко ниски личности съ чирпи и подли души.

Т.

Руссе, 1 Апрель 1883 г.

Господине Редакторе!

В. Балканъ като прави единъ новъ шапармаджилъкъ по Аптекарската такса, нemoжалъ да не ся коене пакъ и до френскитѣ вѣснитаници, които счита по вече за Алонати, а никакъ не физиологи!

По смисълъта както е писанъ членътъ на Балканъ, излиза че неговата физиоло-гия състои въ лѣчението съ капуста, боршъ и булгуръ, за да не ся притичва до аптеки и да правятъ болнитѣ разноси.

Но да оставимъ философитѣ на Бал-канъ, защото френскитѣ доктори никога нѣма да загубатъ, нито пакъ да спечалатъ въ славата си чрѣзъ шапармаджилъцитѣ на Балканъ, на когото редакционний комитетъ доста добръ знае че, и въ самий Петербургъ най-големата практи-ка, най-големото довѣрие иматъ именно френскитѣ доктори, азъ ще кажа само за освѣтление на почит. публика че Клодъ-Бернардъ, Бекларъ, Руке, Бонисъ, Видалъ и пр. сѣ спорѣдъ Балканъ алонати, защото сѣ французи и френски

вѣснитаници, по че за срамъ, за позоръ на Редакц. Комитетъ, именно физиологии-тѣ на тия Алонати сѣ приетитѣ въ цѣлъ свѣтъ.

Ще ли са засрами Балканъ?

Единъ Докторъ.

РЕЗОЛЮЦИЯ.

Днесъ на 27-ий Мартъ 1883 год. до-лоподписанитѣ Тутракански граждани, по причина на вземанитѣ по тасенъ на-чинъ махзари за полза на падналитѣ ми-нистри Консерватори, се събрахме въ уч-илището, избрахме бюро отъ прѣдсе-датель Георги Николовъ, и членове Д. Камараневъ и Н. Лясковъ и слѣдъ като разискахме за сегашното положение на работитѣ въ отечеството ни, рѣшихме: а) да протестираме противъ подобни мах-зари, които не могатъ да бѣдатъ изра-жение на народната воля, тѣй като тѣ са подписватъ тайнимъ образомъ и съ пзмама чрѣзъ съдѣйствието на нѣколко Клиенти на падналитѣ Консерваторски Министри Начевичъ, Грековъ и Стои-ловъ, б) да благодаримъ на Негово Ви-сочество за гдѣто отстрани отъ Минис-терството Консерваторскитѣ Министри, които няматъ довѣрието на народа, и в) да искажемъ надѣжда предъ любезний ни Князь, че чрѣзъ сегашний Минис-терскій кабинетъ, и негово височайше усмотрение ще ся довѣде страната ни пакъ въ Конституционний рѣдъ.

Бюро то на събранието ся упълно-мощава отъ долоподписанитѣ да по-даде копие отъ нашата резолюция на Негово Височество, Бѣл. Князь, чрѣзъ г-на министра на вътрѣшнитѣ дѣла, а оригинала да задържи прѣдседателя.

Тутраканъ 27 Мартъ 1883 год.

(Слѣдватъ 48 подписа).

Плѣвень 28 Мартъ 1883 г.

Г-не Редакторе!

Бѣдете добри и обнародвайте насто-ящата депеша, отправена Его Височес-тво, въ случай рожденіи му день на 24 Мартъ.

Софія

До Негово Височество Българскій Князь Александръ I-й

Ваше Височество!

По случай рожденіи день на Ваше Височество днесъ ся отслужилъ тържес-твеннейша молебень за Ваше дългоде-ствие, и населението мя патовари да под-вергна предъ стопитѣ на Ваше Височес-тво вѣрнододавическитѣ му чувства и изразя голѣмата му надежда на Ваше Височество, за по скоронното въвожда-ние и пълно приспособление въ страна-та ни многожелаемий и необходимий кон-ституционенъ рѣдъ.

На Ваше Височество вѣренъ поддан-никъ и служителъ.

Кметъ: Долгеровъ.

Габрово, 28 Мартъ 1883 г.

Вчера на 27 того стана митингъ въ едно отъ тукашнитѣ народни училища, именно въ Дечковото. Живи разпеква-ния и обещания се произведоха отъ страна на гражданитѣ върху положени-ето на работитѣ въ отечеството. Държа-ха се и рѣчи отъ Конкилева, Церова и Валчанова.

Въ сѣция день бюрото, упълномо-щено отъ страната на 344 граждани, поднесе телеграфически слѣдующето съ-общение:

София

До Негово Превъсходителство Генерала Соболевъ,
Президентъ Министъръ.

Днесъ, 27 Мартъ, гражданитѣ на града Габрово събрани на митингъ въ тукашното Дечково училище, упълномощихъ насъ долуподписаннитѣ да помолимъ Ваше Превосходителство да предадете на Негово Височество:

а). Пълното тѣхно задоволство за сваляннето отъ Министерството Начеви-ча, Грекова и Стоилова, които не сж имали никога довѣрието имъ, и б). Голѣмата имъ надѣжда, която тѣ хранятъ къмъ настоящия кабинетъ за по скоропното въвеждане конституционния режимъ въ страната.

Бюро: *Ив. Калмазановъ, П. Р. Васмаджиевъ, Пл. Сазатчиевъ.*

Господине Редакторе на вѣстникъ „Славянинъ“.

Молимъ да обнародвате телеграммата, която Етрополското население проводи Генералу президенту, по случай на празнуването рождений день на Негово Височество. Етрополе 24/III.

София.

Министру Президенту Соболеву.

По случай рождений день на Негово Височество любимий ни Князь, днесъ въ присѣтствието на много граждани, са извърши молебень за Августѣйшето здравие и дългоденствие на господаря. Упълномощенъ отъ населението, моля Ви да изразите подъ стопитѣ на Негово Височество, вѣрноподаническитѣ му чувства и обща радостъ, съ която това население посрѣщна промената на министерството, отъ която очаква улучшение въ отечественитѣ си работи.

Етрополский кметъ:
Стефанъ Цѣновъ.

До Негово Височество Българский Князь Александръ I.
Ваше Височество!

По-дългото стоение на властѣта на личноститѣ Начевичъ, Грековъ и Стоиловъ щеше да бѣде единъ твърде тежкъ па и непоносимъ товаръ за страната ни, тъй като тѣхното властвование нема друга отличителна черта, освѣн жаркото желание да задушатъ народния гласъ, и силното имъ стремление не бѣ освѣн да изгладятъ и послѣднитѣ слѣди отъ това, което съставлява народната ни гордостъ, народното ни щастие и достойние.

Подписанитѣ жители отъ градъ Плевенъ, предъ видъ на горѣизложеното изразявами чрѣзъ настоящий ни адресъ прѣдъ Ваше Височество, най голѣмата наша благодарностъ за умѣстното отстранение на горѣказанитѣ личности отъ властѣта, като са ползуваме същевременно отъ случая да изразимъ прѣдъ богохранемий престолъ на Ваше Височество вѣрноподаническитѣ ни чувства.

Надѣвами са, че въобще работитѣ на милото ни отечество ще влѣзатъ за напредъ въ добъръ рѣдъ и че постепенно ще ветхиятъ въ многожелаемиятъ имъ естественъ ходъ.

Сме на Ваше Височество най покорни и Вѣрни подданици

Плевенъ . . .

(Слѣдватъ подписитѣ).

Телеграми отправени изъ Свищовъ по случай на рождений день на Негово Височество.

I.

София

До Негово Височество Българский Князь

При днешнѣото положение като виж-

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

даме благонамерението Ви за осжществение Височайший Ви Манифестъ (отъ 1 Юний), поднасяме вседушевнитѣ си вѣрноподанически чувства, днесъ на рождений Ви день съ молитвование: Въ Вашето царствование да се възобнови златний вѣкъ на царъ Симеона за Българската школа.

Прѣдседателятъ на „Учителска Дружба“ *Сплитекъ.*

II.

София.

Генералу Маиору Соболеву за Негово Височество

Прѣзъ 1882 Септемврий 10, защото бѣхъ Разградски депутатъ да прося усжществение Височайший Ви Манифестъ, либералната программа, и въ отсѣтствието Ви посетихъ російското Генералъ Консолство, бѣхъ арестованъ безъ сждъ 52 дена въ Рахово. Имамъ документи за честно служение при Генералитѣ Черняева, Золоторева, и работяхъ редактиране газетитѣ: „Телеграфъ“, „Македонецъ“ и „Комаръ“, стоя подъ поржчителство 10 хиляди лѣва, въ имѣ рождений Ви день, прося освобождение или сждъ.

Никола Живковъ

III.

До Генералъ Маиоръ Соболева за Негово Височество.

Бѣхъ честитъ да Ви поздравя въ Сръбската столица като депутатъ отъ Българитѣ въ Сърбия, сега при новото положение поднасямъ вседушевно вѣрноподаническитѣ си чувства прѣдъ царский Ви тронъ на рождений Ви день.

Тодоръ Пантелеевъ апотѣкаръ.

До Н. В. Българский Князь Александръ I

Адресъ.

Ваше Височество!

Вѣрноподаницитѣ Ви жители отъ г. Орханне, като се извѣстихме за приеманьето отъ В. В. оставкитѣ на министритѣ: Начевичъ, Стоиловъ и Грековъ, които съ своето направление по управлението на Държавнитѣ дѣла показаха стремление противъ благото и желанието на народътъ, спѣшимъ да Ви искажимъ нашитѣ вѣрноподанически чувства и радостѣта която ни обвлада отъ паданieto имъ. Същевременно като хранимъ надѣжда, че новопоставеното Министерество, въ лицето и по волята на В. В. ще вземе мѣрки, за да се урѣди поскоро основний законъ по духътъ нуждитѣ и желанието на народътъ! Имаме честь да сме на В. В. най вѣрни подданици.

г. Орханне 21 II Мартъ 1883 г.

Жители на г. Орханне
(Слѣдватъ подписитѣ)

РАЗНИ

Въ София на 24 того тържественно се е празнувалъ рождений день на Негово Височество Княза. Слѣдъ свършваньето на Божественната Литургия въ Съборната църква, народътъ, съ духовенството начело, се отправилъ на Александровската площадь, гдѣто Негово Преосвѣщенство Климентъ, епископъ Браицкий, управляющъ Търновската Епархия, извършилъ молебеньтъ, на който присѣствувалъ Негово Височество съ братъ си Княза Людовика, дипломатическото тѣло, Министритѣ, всичкитѣ военни и граждански чиновници, както и почти всичкото градско население. Вечеръта се далъ обѣдъ въ княжеский палатъ, гдѣто били поканени и присѣствували всичкитѣ министри, дипломатическото тѣло, много военни и граждански чиновници, владичитѣ Натапайлъ и Климентъ,

както и нѣкои отъ членовитѣ на депутатнитѣ, които се нахождали въ София. Вечеръта градътъ билъ освѣтленъ. Гражданитѣ направили овация предъ палата.

Писжтъ ни отъ Варна: „Въ брои 500 вѣстникъ Българинъ казва, че по ходатайството на руссенскитѣ депутати, руссенската сждбна околия била раздѣлена на три сждбни околии: градска руссенска, околийска руссенска и балбунарска, — распорѣждане, което се отдавно желаяло. Ний не знаемъ какви сж били съображенията на Министерството на Правосждието относително това распорѣждане, тогава когато, вмѣсто да се открижтъ сждилица гдѣто е имало нужда, открили сж се тамъ гдѣто не сж били потребни. Като сж открили въ Руссе особно мирово сждилице за околията само, която, заедно съ Балбунарската административна, има около 70 села, не трѣбване ли, вмѣсто въ Балбунаръ, да се открие и въ Варна едно мирово сждилице за околията, а най-вече като се закри Козлуджанското мирово сждилице и неговитѣ подведомственни села се присѣдиниха къмъ Варненското? Разве градътъ Варна по положението си и по численостѣта на населението си е по-доленъ отъ Руссе и Варненската околия е по-малка отъ Руссенската? Като имаме предъ видъ, че Варненската Околия е много по-голѣма отъ руссенската и балбунарската околии, съединени наедно, и като споредъ положението си въ Варна се възбуждатъ много дѣла, ний се надѣемъ, че Министерството на Правосждието ще побърза да поправи тая неправилностъ, може-би неволно станала, и да се распорѣди за откриваньето и въ Варна на едно околийско мирово сждилице, защото другояче едвѣмъ-ли ще успѣва сждията слѣдъ единъ мѣсець да разгѣдва постжннвипитѣ у него дѣла. Ето защо е добро да имате депутати консерватори, защото каквото поискатъ, макаръ и неумѣстно и не нужно, дава имъ се, а за либералитѣ, макаръ и да се усѣща нужда за нѣщо, тѣ се не удовлетворяватъ.“

По случай на рождений си день, Негово Височество благоволилъ да смѣгчи наказанието на нѣкои осждени престжпници, а други съвършенно помилялъ.

Ако помнимъ добръ, Министерството на Просвѣщенieto бѣше отпущилъ помощъ 3000 лева на Янко Ковачовъ да издава своя иллюстриранъ журналъ редовно. Но, както мнозина увѣриватъ, макаръ и да му били заплатили повечето отъ абонатитѣ му, той още не е свършилъ годишнината на журнала си за 1882 год. Такива ставатъ причина цѣото нашитѣ български читатели взеха да се божтъ да предпазятъ абонаментитѣ си за книги и вѣстници, на се оплакваме, че книжнината ни не напредвала!

ОТГОВОРИ:

Г-ну М. Веклески Ловенъ: Грозно усѣтание братъ, нещастие до крайностъ. Сърдечно ви благодаримъ на любовѣта и съчувствието.

Г-ну Хр. Симеонову Никополъ: Любезния и вѣселъ Боий изгубихме, той отиде при сестричката си Виселина, като остави на сърдието ни още една рана. Благодаримъ на братския ни отзивъ.

Г-ну Хр. Иванову Шуменъ: Вашата телеграмма удвои плачътъ ни. Душевното ви съчувствие дълбоко подвѣстнува на фамилията ни. Хвала вамъ на любовѣта.

Г-лу Хр. Самсерову Джумая: Съболезнованието ви крайно ни задѣжава; загубата е велика, а жалостѣта остава за награда.

Г-ну Кр. Хрулеву Джумая: Неизлостивата смъртъ грабна вашитѣ двѣ любими еродичета, съ които ине сладко се забавлявахме. Тѣхъ ги нѣма вече, тѣ сж на вѣчно загубени.

Г-ну Кр. Мирски Варна: Жертвата наистина етана по-голѣма, отъ колкото се мисли; ще търпимъ, нѣма що. Благодаримъ ви.